

PAYER IMRE

Ősz

*Köd tava
lebeg rejtekutas völgyön.
Beszögelléses idillbe lépek.
Mint egy reinkarnációba.
Bordó levelek között narancssárga bogyók.
Kegyetlenül áramlik az ígéret.
Kétségbeesetten belélegzem
az ősz üdén rothadásnak induló
lendületét.*

Egy nő és egy férfi

*Nem gondolkodsz,
azonnal tudod.
Az élesen határolt levegőből,
az embertelenül érdes monotóniából.
A zsigeri idő mérte mozdulatokból,
abogy célzottan magára rángatja a kiskosztümöt,
a gyors pillantású sötét tekintetből.
Vagy abogy csillogó szemmel a főnöke íróasztalára ül,
dörzsöli a combjait egymáshoz, mintha pisilnie kéne.
Nem kell a gondolat,
anélkül is tudod azonnal.
A nőt átlátszó rácsai között,
a számító hideg önzést a rabszolgaság szorongásában.
És a férfit, amikor észrevétlenül rohadni kezd,
érzi, hogy nem győzhet, de nem hajlandó beletörődni, törni,
ezért elkezdődik az aljasságzóna,
az első tizedmásodpercben indul.
Abogy ő, szakadékba, zubanni kezd,
de az esés első pillanatában megkapaszkodik
fonnyadásnak indult ágban,
le fog szakadni vele két másodperc múlva.
Felnyílik ujjnyira a pattanásig feszült helyzet.
Mintha egy huzatban lötyögni kezdő ajtón át
be lehetne lesni a szűk résen,
látjuk benn a görcsös fülledtséget, magát.*

Az ellenkező irány

*A képzelet képében élesen látom.
Apró pórusait. Sugárzó jelenlétét.
Mi egy emberi arc?
Mi egy emberi tekintet?
Mintba örökkévalóságban.
Az érzékletben már nincs.
A fotó talmi.
Hazudik az az igazság?
Könyörgésre ítéltünk?*

*Az ellenkező irány adatik mostanában.
Onnan indulok, ahova érkeztem.
Iszonyúan félek. A helyszín figyel.*

Akvamarin

*Hódítva és védtelenül
szemedbe nézek:
Nincs ott senki.
Áttetsző és üres.
Akvamarin tekintetbe merülök.
Semmi nem akasztja a látást.
Ablak vagy tükör?
Nem látlak téged.
Nem látom magamat.
Akvamarin
semmi tárul fel. Áttetsző
űrbe enged a titok helyett.*